

DE KAMPBODE

REDACTIE...
ADMINISTRATIE
ADVERTENTIES

HOOFDOPSTELLER: L.J. DELREZ. OPSTELRAAD: QUINTENS-VERBIST-DEROUX-LORENT...

ALLE DAGEN VAN
••• 9 TOT 11 IN ••• 0000000
••• ZAAL XVIII •••

ONS PROGRAMMA.

Ons programma in twee woorden: **U VOORLICHTEN**
Soldaten! Met belangstelling ziet ge den reuzenstryjd na
die het lot van twaalf volkeren beheerscht.

Tedere week zullen wij u op de hoogte houden van den
bestuur op alle de fronten. Daartoe hebben wij ons de
hogegeachte medewerking van een Belgisch Officier
verleend.

Soldaten! Gij die voor een huishouden lezigen hebt,
zult u, na den oorlog meer dan ooit inwelen afvragen:
hoe ga ik mijn vrouw en mij, kinderen onderhouden;
huisme opvoeding verzorgen? Weet dat enkel een koning
van vaderschap daarbij sal kunnen lukken.

Door ons kunt ge vernemen wat de nationale handel
en industrie van u zullen vischen. Geinterneerd!
Wue belangstelling voor wat er in het kamp geschiedt
moet worden opgewekt. Het lever hier bleekent op in
voerde uitstellingen die dit land u betrekkelijk kunnen
toevoeren. Tedere week zult gij volkomen worden ingelicht
over de lessens, voordrachten, muziek avonden, booneel-
vergaderingen, sportfeesten, enz.

Dat alles doen wij voor u!

Doch gij moet ons helpen! Het gewel van solidariteit,
die schone eigenschap van ons Belgisch karakter
legt u dan plicht op ons te steunen door ons blad
te lezen en doen lezen.

Alleen met uwe hulp kan dit nieuw geplante
boomje op groeien om weldra te worden de sterke
vruchtbaar waaraan gij overtuigd het nuttige
oost zult kunnen plukken.

BEEWAART MET ZORG IEDER NUMMER
VAN DIT BLAD! LATER ZULT GE'T MET
- GENOEGEN HERLEZEN -

AAN DE OVERHEID VAN'T KAMP.

Het is ons aangenaam hier onze welgemeende
gevoelens van dankbaarheid uit te drukken tegen
de Hollandsche oversten, die ook dit voorstel welwillend
aanvaard hebben en ons werk bereidwillig zullen
ondersteunen, waar u het vernuigen.

Ook dit nieuw bewijs van belangstelling zullen wij
niet vergeten.

DE OPSTELRAAD.

AAN KONING ALBRECHT

Toen we klein waren droomden wij van Koningen
die gingen in ryng geruisch van statige manels,
en wier kroon als een licht was in den dagenaal van
ons begripes. We zagen te rijden op ferre rosse, in
de bonke wiemeling van wappende bannieren, en
hun pracht werd verlengd in den hoogen stoot van
hun schitterend gevoly.
Wat waren te schouw!

Wij wagen u te niet! Niet als Vorst verkoos bij tot
ons leken, maar als de Vader wiens Kroest wordt
bedreigd. De groot-menschelijkhed van uw vorst-
hant, prijkt al de witte schittering van den vuurgleed
deren grote tijden. Helden zijn 't allen die strijden gin-
der in den drassigen hooch van 't verkrachte Vlaanderen,
en doch boven hen, als een baak rijst 'm beeld, O my Vorst.
Toen de overmoed kwam, niet wetend dat in 't land
waarde vrijheid wordt geschat als 't eerste recht,
en de eer als 't hoogste goed, een Vorst regende die
niet tot ijs onreit zou afslalen, toen tegen well is

de bleekheid der smartelijke ontroering, en 't een
sterkte ons. Waar Gij wacht was geeg vrees en verki-
dubbelde de moed once Krachten, omdat ieder vragens
het recht speelde, voor het duurbare land, vorderende
oogen van 't Heldenkoning te mogen sterven.

Like Kogel die een van ons trof, sloeg een wond in
uw groot hart; elken voet dien wij moesten wachten
kleinde het land tot Gij werd dat de Kruisen noemt
en 't een koning condens land. Niet dat werd Gij! In
de warme klepperende hantjes was Kreeds lang een leeuw-
de horn opgesteld, en 't purper van ons juwig bloed
stoffende hem niet ongeriene pracht.

Niet sonder land. Even als eens Pompeus, hadt Gij
slechts met uw voorstelijken voet op 't kleine stukje
vadergrond dat ons nog restte te drukken en daar
reven se bij duurender, de dapperen die voor en met u
wilden hun vrijheid herwinnen of sterven.

Lang, vele lang reest roesten de Krachten die wij
veel hebben voor u, is gedwongen niets doen.
Angstig den we 'soms de dingen voorbij gaan, en voelt
in ons de vrees: Wat zal ons morgen brengen?
Dan nemen we 'tne beeltenis, o myn Vorst en uw
mannelyk wees sprielt ons moed in. In 't uwe
goede ogen zien wij de toekomst die niet anders kan
dan schijn en glorieuw, omdat Gij er op betrouwbaar,
en omdat Gij weet dat uw volk niet anders kan of
wilt, dan met 't Vorst in groot heid leven, met een
onbevredeld schild en een leus die kracht beloofd
wanneer wij zamen, met u gaan.

Eens wordt Gij ALBRECHT de Overwinnaar, en dan
zullen de klokken weer luiden, niet over de dode dorpen
wie huize harken ginder onder de grauwe duinen
bij de wilde see, niet de oude torens nog eeuwige
tullen metrillen, wanneer hun bronzen triomflied
over 't vrije land zal galmen. Dan zal er een eind
en de licht, blauw als een feesttent 'tied schilderen
van den kreet nooit geweg herhaald:

LEVE ALBRECHT. DE ONZE!

Antony Verbiest

WAAROM DIT BLAD NIET NAAR UWE VRIENDEN
EN KENNISSEN GEZONDEN? HOE WETEN ZE AN-
DERS WAT U HIER ONLEDIG HOUT?

© STEMMING ©

't Was lente, zomer, Lentepracht en somerweelde voorby
Het vogelenkoor zong in klinkende leerde in Prey golvende.

gwene boomkruijn. Nulyn de boomen in strijd met gieren
heft-orkaren; wonden staan van pijn te kreunen.

Allereilen, met smekende blaagliederen, en dwel-slepen
de heden voorbij.

Wiste-luchten - kraai-gebras - naakte boomen... dorre
bladeren op morsigen grond.

Vluchtig-naar gevoel, als waren wij, dwerges alleen op
reusachtige aarde.

Wij denken na... Bees... In't duurbaar geteisterde
Vaderland een vrouw en kinderen, ouders, bloedverwanten,
broeders ensters achtergelaten.

Bees... Sinds ver in de Vlaamsche moerasen,
staan nog wapenbroeders met dapperen koning ten Kamp
uitgerust.

Wij hopen.

Een pril-wylg boomje werd geplant op vruchtbares akker
lavende hemelsdaan, en weldoende lenteromstralen ge-
paard inci tuinmans wagen, hebben het gevoed.

Het heeft wortels geschoten, gegroeid, soft gedruge. Menig
voorbijganger beugt met weligenogen en stille veugde zijn stan-
ke stem en leder-jonge, doch levensappige twijfjes. Inden
vogen mogen kruis de tuinman met spade en kruisvel, voor-
sichtig heeft hy het boomje uitgegraven, wonder naauw een war-
telige te knelsen. Nu is het verplant ver vandaan.

Wiste-luchten... nevel regen.

Het sterige hand met mannen, ons planters wij een jong-
er-jong boomje, mochte het wortels schitter, groeie, soft
gedruge, vruchten afwerpen. Wij van onen kant zullen alle
krachten inspannen om het beoogde doel te bereiken, maar
zonder inen steun zijn wij onmachtig. Daarom rekenen
wy op de medewerking van Wallen.

Doch werde ook dit boomje weldra verplant, dit is onre
innigste wensch.

Blanke barre winter blijden vrede

Kamp Quintens

LETTERKUNDIGE KRONIEK

• HET LIED •

Het werd gezegd dat Vlaanderen's brutaal zangers ge-
sterven waren, dat zij verlaten door onverschillige menigte
in eenzaame wouden, op barre winterlanden, uitvoerden
met gespannen snare en een lied ter koude hape Godalank,
Neen. Wij hebben nog onre huimige zangers, once eeuwige hok-
kelaars. Doch nuast hen is opgestaan een heel pleide schijn-
volkesangiers, makers van volsche muise. Het lied weerspie-
gelt de leden, des aard van een volk. Het lied is de ziel van
een volk. En ons volk is nog niet bedorven; het kent nog al de
gewaarwordingen van een onvervalsch gemadesleven. Wij
sijn gelukkige telgen van 't Goede Vlaanderen, opgesmeid in
wilde natuur, gelijk de boomjes in onre boschies, recht op.
Wij houden van het frische, sappige, kerigezonde.

Daaron... van hier, vensters in hanskroostenpakh, van hier
verkoopers van aardigheden, van hier, vertolkers van zed-
loosheid; u volgers wij niet.

Het bruischen der machtige Noordzee, storm aan Vlaan-
derens kust, gwene weiden en golvende korenvelden, mornende
paartjes hangt stilke wegen, ziedaar zooveel trillende
snaren, van het volklied. Ziedaar zooveel onderwerpen,
behandeld door once echte volksdichters.

Het hen neuwöij in once ballingschap. Het lied van
Heimwee naar het Vaderland, niet hem lijgen wij in
dagen van neerslachtligheid het zwig. Lied van Hoop in
de toekomst...

Door de eeuwen heen, hebben wij onre liederen gehad.
Die leefden in den mond van het volk, de landtach op
sijn veld, de wever aan zijn weefgetouw, zongen ze in
vriende en vertriet. Die liederen waren in den beginne
gemeenschapskunst; metser, kleermaker, handboorder,
huldenaar, ieder een werkte er aan mede; en borden ver-
spreidden ze over het land. De eerste dichter die
liederen samenstelde, was wel de Limburgsche edelman
Heinric van Veldeke syn werk dateert van ± 1170.
By het lied han men twee hoofdgwepen onderscheiden

